

Sygn. akt I C 274/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2014r.

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Sądu Okręgowego Zofia Homa**

Protokolant: protokolant sądowy Olga Kuna - Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 lutego 2014r.

sprawy z powództwa J. L. (1)

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prokuratora Rejonowego w Białej Podlaskiej i Prezesa Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej – zastępowanego przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prokuratora Rejonowego w Białej Podlaskiej i Prezesa Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej na rzecz powoda J. L. (1) kwotę 206 017,74(dwieście sześć tysięcy siedemnaście złotych siedemdziesiąt cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 marca 2012 roku do dnia zapłaty;
- 2) w pozostałym zakresie powództwo oddala;
- 3) zasądza od pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prokuratora Rejonowego w Białej Podlaskiej i Prezesa Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej na rzecz powoda J. L. (1) kwotę 8 217,00(osiem tysięcy dwieście siedemnaście) złotych tytułem zwrotów postępowania.

Sygn. akt IC 274/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 kwietnia 2012 roku (data wpływu do Biura Podawczego Sądu Okręgowego w Lublinie) powód J. L. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prokuratora Rejonowego w Białej Podlaskiej i Prezesa Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej kwoty 206 017,74 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 września 2009 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm ustawowych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że był funkcjonariuszem celnym w latach 1995 – 2003. Dnia 27 lutego 2001 roku przeciwko powodowi, a także W. N., J. D., J. Ś., G. M., R. K., D. L. i A. U. został wniesiony do Sądu rejonowego w Białej Podlaskiej przez Prokuratorę Rejonową w Białej Podlaskiej akt oskarżenia w sprawie II K 197/01. Powód został oskarżony o poświadczenie nieprawdy w Jednolitym Dokumentie Administracyjnym SAD, potwierdzając wywóz za granicę towaru w postaci kurtek dziecięcych o łącznej wadze 3 500kg, co zdaniem Prokuratorury nie miało miejsca.

Po zwrocie sprawy oskarżycielowi przez Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej celem uzupełnienia postępowania dowodowego. Prokuratora wniosła ponownie dnia 31 grudnia 2002 roku tożsamy akt oskarżenia. Sprawie została przez Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej nadana sygnatura akt II K 5/03.

Po trwającym 6,5 roku procesie powód został wyrokiem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej uniewinniony od zarzucanego mu czynu. Wyrok uprawomocnił się dnia 13 czerwca 2009 roku. W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, że akt oskarżenia był bezzasadny, Prokuratura nie przeprowadziła prawidłowo postępowania przygotowawczego, brak było dowodów na popełnienie przez oskarżonych zarzucanych im czynów a śledztwo winno zostać umorzone.

W międzyczasie powód został zwolniony ze Służby Celnej dnia 16 września 2003 roku, gdyż zgodnie z art. 25 ust.1 pkt 8a ustawy o Służbie Celnej w brzmieniu obowiązującym od dnia 10 sierpnia 2003 roku, funkcjonariusza celnego zwalnia się ze służby w każdym przypadku wniesienia przeciwko niemu publicznego aktu oskarżenia o przestępstwo umyślne. Powód nie powrócił już do pracy w Służbie Celnej, choć miał taką możliwość do dnia 15 września 2009 roku.

Niniejszym pozwem powód dochodzi od Skarbu Państwa odszkodowania za utracone od dnia 16 września 2003 roku do dnia 14 września 2009 roku świadczenie ze stosunku pracy w Służbie Celnej wyliczone w oparciu o uzyskane z Izby Celnej w B. dane dotyczące wynagrodzenia jakie by mu przypadowało, gdyby pracował i nie został zwolniony na skutek aktu oskarżenia wniesionego w sprawie II K 5/03.

Jako podstawę prawną swojego żądania wskazał art. 417 k.c. zgodnie z którym Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność cywilną za niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej. Bezprawność zachowania funkcjonariuszy powód upatruje w naruszeniu przez Prokuratora Rejonowego w Białej Podlaskiej art. 322§ 1 k.p.k. przez jego niezastosowanie i niewydanie postanowienia o umorzeniu postępowania przygotowawczego, jak również przez naruszenie art. 5 §2 k.p.k. i skierowanie do Sądu aktu oskarżenia przy braku wystarczających podstaw do jego wniesienia. Do rozmiaru szkody przyczynił się również Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej, który prowadził proces karny w sposób przewlekły i naruszył tym samym zasadę szybkości postępowania wyrażoną w art. 2 §1 pkt 4 k.p.k.

Wskazał, że słuszność powyższej argumentacji potwierdził Sąd Apelacyjny w Lublinie, który uwzględnił powództwo współoskarżonego w sprawie IIK 5/03 R. K. przeciwko Skarbowi Państwa o odszkodowanie w sprawie o sygn.. akt I Ca 552/11.

Powód wzywał Prezesa Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej i Prokuratora Rejonowego w Białej Podlaskiej do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem, jednakże reprezentanci pozwanego odmówili zapłaty (pozew z uzasadnieniem k. 2 – 3).

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa reprezentowany przez Prokuratora Rejonowego w Białej Podlaskiej i Prezesa Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Podniósł także zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem (odpowiedź na pozew k. 32 – 34).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. L. (1) roku pełnił służbę w Izbie Celnej w B. w latach 1995 – 2003 (okoliczność bezsporna).

W październiku 1997 roku Dyrektor Urzędu Celnego w T. złożył zawiadomienie do Prokuratury Rejonowej w Białej Podlaskiej o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przeciwko dokumentom polegającego na poświadczeniu nieprawdy w treści Jednolitych Dokumentów Administracyjnych SAD przez funkcjonariuszy służby celnej (kserokopia z akt II K 5/03), w konsekwencji czego, postanowieniem z dnia 5 listopada 1997 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w Białej Podlaskiej wszczął śledztwo w przedmiotowej sprawie (kserokopia z akt II K 5/03).

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 9 sierpnia 2001 roku, utrzymanym w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 17 września 2001 roku sygn. akt VKz. 1402/01, przekazano sprawę prowadzoną za sygn. akt II K 197/01 prokuratorowi w celu uzupełnienia śledztwa poprzez przeprowadzenie wskazanych w postanowieniu ustaleń. Postanowiono również o nie uwzględnieniu wniosku w przedmiocie wyłączenia

sprawy R. K., J. L. (2) i A. U. do odrębnego rozpoznania (kserokopia z akt II K 5/03-postanowienie SR k. 141- 144, postanowienie SO k.147 - 148).

W dniu 31 grudnia 2002 roku doszło do ponownego wniesieniem przez Prokuraturę Rejonową w Białej Podlaskiej aktu oskarżenia do Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej.

W wyniku powyższego J. L. (1) został oskarżony o to, że w dniu 20 lutego 1997 roku na przejściu kolejowym granicznym w T. województwa (...) jako funkcjonariusz celny na kierunku wywozowym, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poświadczył nieprawdę w treści Jednolitego Dokumentu Administracyjnego SAD o numerze (...) co do okoliczności mającej znaczenie prawne, dokonując potwierdzenia wywozu firmie (...) D. S. z siedzibą w W. za granicę towaru w postaci kurtek dziecięcych o łącznej wadze 3500 kg, pochodzącego ze składu celnego (...) Spółka z o.o. pociągiem pośpiesznym relacji (...) o numerze (...), potwierdzając dokonanie odprawy odciskiem datownika o numerze „(...)” mimo, że brak jest dokumentów potwierdzających przewóz towaru w pociągu, zaś firma która miała być odbiorcą towaru nie istnieje to jest o przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. (kserokopia z akt II K 5/03-akt oskarżenia k.182 - 183).

W przedmiotowej sprawie karnej toczącej się przed Sądem Rejonowym w Białej Podlaskiej za sygn. akt II K 5/03, przeciwko ośmiu oskarżonym, odbyło się 26 rozpraw w dniach: 20 października 2003 roku, 24 listopada 2003 roku, 9 marca 2004 roku, 20 kwietnia 2004 roku, 6 lipca 2004 roku, 26 października 2004 roku, 21 grudnia 2004 roku, 19 kwietnia 2005 roku, 7 czerwca 2005 roku, 26 lipca 2005 roku, 7 marca 2006 roku, 9 maja 2006 roku, 23 maja 2006 roku, 11 lipca 2006 roku, 10 października 2006 roku, 5 grudnia 2006 roku, 24 stycznia 2007 roku, 14 marca 2007 roku, 29 maja 2007 roku, 11 lipca 2007 roku, 28 października 2008 roku, 25 listopada 2008 roku, 23 grudnia 2008 roku, 17 lutego 2009 roku, 23 lutego 2009 roku, 16 marca 2009 roku (kserokopia z akt II K 5/03-wyrok SR k. 233).

Rozprawy w dniach 20 kwietnia 2004 roku, 26 października 2004 roku, 7 czerwca 2005 roku, zostały odroczone z uwagi na potrzebę kontynuowania postępowania dowodowego i „brak w najbliższym czasie wolnych terminów procesowych” (kserokopia z akt II K 5/03- k.219 - 232).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 23 marca 2009 roku sygn. akt II K 5/03 J. L. (1) został uniewinniony od popełnienia zarzuczonego mu czynu z art. 271§1 i 3 k.k. (wyrok SR II K 5/03 k. 244).

Powód po ostatecznym zwolnieniu ze służby w 2003 roku bezskutecznie poszukiwał pracy. Decyzją Powiatowego Urzędu Pracy w B. z dnia 1 kwietnia 2005 roku, powód został uznany za osobę bezrobotną, bez prawa do zasiłku (zeznania powoda k. 345v.,decyzja k. 46).

Natomiast gdyby powód nie został zwolniony ze służby jego miesięczne uposażenie brutto wynosiłoby przy uwzględnieniu uposażenia zasadniczego, dodatku za stopień służbowy i dodatku za wieloletnią służbę: za okres od dnia 16 września 2003 roku do dnia 14 września 2009 roku łącznie kwotę 172 385,69zł.

Ponadto J. L. (1) należałby się ekwiwalent za urlop wypoczynkowy za okres od dnia 16 września 2003 roku do dnia 14 września 2009 roku w kwocie 19 662, 56zł..

Powód uzyskałby również nagrody w wysokości 13 969,49 zł .(pismo k.4).

Po uprawomocnieniu się wyroku uniewinniającego J. L. (1) ubiegał się o przywrócenie do służby, jego wniosek został załatwiony odmownie (pisma k. 61, 62).

W dniu 28 lutego 2012 roku J. L. (1) skierował zarówno do Prokuratury Rejonowej w Białej Podlaskiej jak i Prezesa Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej wezwanie do zapłaty kwoty 103 008,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 września 2009 roku do dnia zapłaty (wezwanie do zapłaty k. 9-10).

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na wskazanych powyżej dowodach.

W ocenie Sądu autentyczność powołanych powyżej dokumentów nie budzi wątpliwości, co do formy, w jakiej zostały sporządzone. W ocenie Sądu, brak było podstaw, by wyżej wymienionym dowodom odmówić przynajmniej wiarygodności.

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zeznań powoda, który w sposób logiczny i rzeczowy opisał przebieg zdarzeń od momentu wniesienia przeciwko niemu aktu oskarżenia, poprzez prowadzone postępowanie karne i dyscyplinarne, aż do wydania wyroku uniewinniającego oraz wskazał jakie konsekwencje poniósł w związku z toczącym się przeciwko niemu postępowaniem karnym. Zeznania J. L. (1) znajdują odzwierciedlenie w zgromadzonym w przedmiotowej sprawie materiale dowodowym i korelują z ustalonym przez Sąd stanem faktycznym, przez co są wiarygodne dla Sądu (zeznania powoda k.54, 345v.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie J. L. (1) opierał swoje żądanie na zarzucie bezprawnych działań Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej oraz Prokuratury Rejonowej w Białej Podlaskiej, które doprowadziły do powstania szkody u powoda poprzez utratę przez niego zatrudnienia a co za tym idzie wynagrodzenia za wykonywaną pracę.

W niniejszej sprawie rozstrzygnięcie Sądu zależało więc w znacznej mierze od odpowiedzi na zasadnicze pytanie a mianowicie czy podejmowane wobec powoda czynności Prokuratury czy Sądu w prowadzonym postępowaniu karnym charakteryzowały się działaniem lub zaniechaniem niezgodnym z prawem, czy były one prowadzone zgodnie z przepisami procedury karnej.

Mając powyższe na uwadze, należy wskazać, iż odpowiedzialność pozwanego Skarbu Państwa-Prezesa Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej i Prokuratora Rejonowego w Białej Podlaskiej należałoby rozpoznawać na zasadzie art. 417 § 1 k.c., stanowiącego, iż za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Z treści powyższego przepisu wynika, iż Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą, jeżeli zaistnieją łącznie następujące przesłanki:

- wystąpiła szkoda,
- jej wyrządzenie jest następstwem niezgodnego z prawem wykonania czynności z zakresu władzy publicznej,
- pomiędzy powstaniem szkody, a niezgodnym z prawem wykonaniem czynności z zakresu władzy publicznej istnieje normalny (adekwatny) związek przyczynowy.

Przez szkodę należy w przedmiotowym przypadku rozumieć, zarówno uszczerbek o charakterze majątkowym, jak i niemajątkowym. Przesłankę odpowiedzialności za powstałą szkodę stanowi również niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej. Oznacza to, że przesłanką odpowiedzialności jest zarówno bezprawność działania, tj. działanie z naruszeniem prawa, jak i zaniechanie, w przypadku, gdy przepis prawa określa obowiązek podejmowania określonych czynności. Z kolei pojęcie związku przyczynowego oceniane jest na zasadach ogólnych wynikających z art. 361 § 1 k.c., a więc Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa niezgodnego z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej. Istotne jest jednak również i to, że odpowiedzialność na wskazanej powyżej podstawie jest niezależna od winy konkretnego podmiotu. Wina nie stanowi bowiem przesłanki odpowiedzialności z art. 417 k.c.

Zwolnienie powoda ze służby nastąpiło w oparciu o treść obowiązującego w dacie dokonania zwolnienia powoda ze służby art. 25 ustęp 1 punkt 8a ustawy o Służbie Celnej.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie należy uznać, iż odpowiedzialność za poniesioną przez J. L. (1) szkodę ponosi Skarb Państwa reprezentowany przez Prezesa Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej oraz Prokuratora Rejonowego w Białej Podlaskiej.

Nie ulega wątpliwości, iż wskutek działań zarówno Prokuratury jak i Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej doszło bowiem do naruszenia art. 2 §1 pkt 4 k.p.k., art. 45 ust.1 Konstytucji RP i art.6 ust 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.

Odnosząc się do działań Prokuratury Sąd zwrócił przede wszystkim uwagę na to, czy były one skuteczne i czy zgromadzony w postępowaniu przygotowawczym materiał dowodowy stanowił dostateczną podstawę do przyjęcia, iż J. L. (1) rzeczywiście popełnił zarzucane mu przestępstwo i w związku z tym czy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do wniesienia przeciwko niemu aktu oskarżenia.

Należy bowiem mieć na uwadze, iż zgodnie z treścią art. 297 k.p.k., celem postępowania przygotowawczego jest wyjaśnienie okoliczności sprawy. Z poczynionych zaś ustaleń wynika, iż w czasie postępowania przygotowawczego w przedmiotowym postępowaniu Prokurator nie wykonał w sposób należyty obowiązku wynikającego z art. 297 k.p.k., bowiem nie wyjaśnił wszystkich okoliczności i zbyt pochopnie wniósł akt oskarżenia przeciwko J. L. (1). W związku z powyższym należy wręcz uznać, że prokurator nie dążył do rzetelnego ustalenia czy rzeczywiście powód popełnił przestępstwo. Należy zwrócić bowiem uwagę na tok myślowy śledczych, którzy wywiedli, iż skoro brak jest zapisów o odnotowaniu pojazdów na białoruski obszar celny, to tym samym nie przekroczyły one granicy, a powód potwierdził ich fikcyjny wywóz.

Już przy wniesieniu aktu oskarżenia Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej uznał również, iż niezbędne jest uzupełnienie materiału dowodowego poprzez przeprowadzenie szeregu ustaleń i dowodów, w związku z czym w dniu 9 sierpnia 2001 roku postanowił o przekazaniu sprawy prowadzonej za sygn. akt II K 197/01 prokuratorowi w celu uzupełnienia śledztwa. Poza tym, po ponownym wniesieniu aktu oskarżenia do Sądu, już w toku postępowania prowadzonego za sygn. akt II K 5/03 ujawniły się istotne braki postępowania przygotowawczego, w związku z czym postanowieniem z dnia 11 lipca 2007 roku odroczone rozprawę i zakreślono prokuratorowi na podstawie art. 397§1 k.p.k. termin 6 miesięcy do przedstawienia określonych w niniejszy postępowaniu dowodów, przy czym Prokurator trzykrotnie wnosił o przedłużenie terminu odroczenia rozprawy ostatecznie aż do 30 sierpnia 2008 roku.

W związku z powyższym należy jeszcze raz podkreślić, iż Prokurator Rejonowy w Białej Podlaskiej doprowadził do przewlekłości postępowania skutkującego poniesieniem przez powoda szkody majątkowej, bowiem popierał akt oskarżenia przy wątpliwym materiale dowodowym.

W ocenie Sądu Okręgowego zarzut przewlekłość postępowania w sprawie II K 5/03 wiąże się również z działalnością Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej.

Należy podkreślić, iż przewlekłość postępowania następuje w sytuacji, gdy podejmowane ze zwłoką czynności wydłużają czas rozstrzygnięcia sprawy co do istoty, przy czym o przewlekłości postępowania decyduje czas jego trwania w całości, a nie terminowość podejmowania przez sąd poszczególnych czynności, jeżeli nie wpływają one na wydłużenie postępowania (por. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 9 lipca 2009 r., II SPP 14/09, LEX nr 551875).

Analiza akt sprawy karnej II K 5/03 Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej, postanowień Sądu o odroczeniu rozprawy, wskazuje na to, że niniejsza sprawa toczyła się przez okres aż dziewięciu lat (akt oskarżenia wniesiony w dniu 28 lutego 2001 roku), z uwagi na wadliwą organizację pracy, brak koncentracji materiału dowodowego i koncepcji rozstrzygnięcia. Okoliczność tą dobitnie obrazuje z pewnością powołane już powyżej zakreślenie prokuratorowi 6-miesięcznego terminu celem usunięcia istotnych braków postępowania przygotowawczego po ponad 4 latach od daty wpływu ponownie wniesionego aktu oskarżenia oraz trzykrotne odraczanie tego terminu na wnioski Prokuratora. Przedmiotowa ocena przewlekłości postępowania wynika również z wielokrotnego przedłużania go poprzez odraczanie rozpraw w znacznej mierze z uwagi na „brak w najbliższym czasie wolnych terminów

procesowych". Należy wskazać, iż gdyby Sąd we wcześniejszym czasie dokonał wyznaczenia terminów rozpraw, nie doszłoby z pewnością do tak znacznego rozciągnięcia w czasie przedmiotowego postępowania karnego.

Sąd oceniając przewlekłość postępowania w niniejszej sprawie karnej miał oczywiście na względzie, że ilość czasu niezbędnego dla rozstrzygnięcia sprawy zależy od stopnia złożoności, ilości zagadnień postawionych pod osąd, ilości osób występujących w sprawie, ale miał również na względzie, iż okres gromadzenia materiału dowodowego nie może trwać przez nierozsądnie długi okres, zwłaszcza, iż w toku postępowania karnego obowiązuje zasada wyrażona w art. 5 k.p.k., mówiąca o domniemaniu niewinności oskarżonego oraz wynikającej z niej reguły, że nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Ponadto nadmierna przewlekłość postępowania spowodowała naruszenie prawa obywatela do Sądu, rozumiane jako prawo do rozpoznawania sprawy toczącej się z jego udziałem bez nieuzasadnionej zwłoki.

Sąd uznał, iż zakończenie uniewinnieniem procesu dopiero po upływie dziewięciu lat od zarzucanego przestępstwa, jest następstwem nieefektywnego prowadzenia sprawy, braku należytej staranności procesowej, co wypełnia przesłanki bezprawności przewidzianej w art. 417 k.c. W tym miejscu należy również wskazać na stanowisko Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w S. z dnia 5 listopada 2005 roku w sprawie L. przeciwko Polsce, który stwierdził, że sądy krajowe dokonując ustaleń faktycznych, mając na uwadze zasadę domniemania niewinności, powinny zagwarantować, aby proces gromadzenia materiału dowodowego przeciwko takiej osobie nie trwał przez nierozsądnie długi czas (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 października 2008 r I ACa 620/07).

Kolejną przesłanką odpowiedzialności Skarbu Państwa jest szkoda w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. obejmującą straty i utracone korzyści, które poszkodowany mógł osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono, przy czym obowiązek naprawienia szkody obejmuje normalne następstwa zdarzenia, które wywołało szkodę. W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości fakt, iż na skutek postawienia powodowi zarzutów i prowadzonego przewlekłe postępowania karnego przed sądem, J. L. (1) w wyniku zwolnienia ze służby pozostawał prawie przez cały ten okres bez zatrudnienia.

Związek przyczynowy między czynnościami strony pozwanej, a szkodą wynika, z tego iż szkoda była wynikiem czynności procesowych podejmowanych w postępowaniu przygotowawczym jak też w postępowaniu przed sądem i stanowiła następstwo tych działań związanych z pochopnym wniesieniem aktu oskarżenia do sądu, a następnie długotrwałym podtrzymywaniem tych skutków poprzez niemożność powrotu do pracy wskutek toczącego się przewlekłe postępowania przed sądem.

W przypadku J. L. (1) nie było innych przyczyn zwolnienia go ze służby, dlatego też można stwierdzić, że gdyby nie doszło do postawienia zarzutu powodowi i wniesienia aktu oskarżenia do Sądu, powód nie zostałby zwolniony z pracy i nie utraciłby należnego mu wynagrodzenia. W sytuacji zaś gdyby postępowanie karne prowadzone było sprawnie, bez nieuzasadnionej zwłoki, okres pozostawania powoda bez zatrudnienia mógłby być znacznie krótszy.

Przy ustaleniu wysokości należnego powodowi wynagrodzenia tytułem odszkodowania Sąd posiłkował się przedłożonym przez powoda wykazem uposażenia brutto jakie otrzymywałby J. L. (1) pełniąc służbę w okresie od 16 września 2003 roku do 14 września 2009 roku.

Sąd ustalając kwotę odszkodowania miał na względzie składniki uposażenia takie jak: uposażenie zasadnicze, dodatek za stopień służbowy i dodatek za wieloletnią służbę.

W związku z powyższym ustalono, że za okres od 16 września 2003 roku do dnia 14 września 2009 roku powód uzyskałby łącznie kwotę **172 385,69** zł brutto (pismo Izby Celnej w B. k.4). Ponadto w przedmiotowym okresie należałby się J. L. (1) ekwiwalent za urlop wypoczynkowy w łącznej wysokości **19 662,56** zł.

Ponadto J. L. (1) wypłacone byłyby nagrody w łącznie w kwocie **13 969,49** zł (pismo k.4v.).

Zsumowane łącznie uposażenie, ekwiwalent za urlop i nagrody daje łącznie kwotę dochodzoną pozwem – **206 017,74** zł.

Zasądzenie odsetek ustawowych uzasadnia treść art. 481§1 k.c. i art. 455 k.c. Powód pismami z dnia 28 lutego 2012 roku (data doręczenia) wezwał jednostki organizacyjne pozwanego – Prokuratura Rejonowego w Białej Podlaskiej i Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej do zapłaty kwot po 103 008,87zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 września 2009r. do dnia zapłaty, przy czym wskazał, że przedmiotową kwotę należy wpłacić w terminie do dnia 9 marca 2012r. (pisma powoda k.10, 11). Wobec powyższego termin wymagalności odsetek należy ustalić na dzień 10 marca 2012 roku.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia należy wskazać, iż w niniejszej sprawie rozpatrywać należy je na zasadzie art. 442¹ k.c. Mając na uwadze, iż powód ostateczną wiedzę o szkodzie i o jej rozmiarze uzyskał dopiero z chwilą wydania prawomocnego wyroku uniewinniającego, należy wskazać, że termin przedawnienia jeszcze nie upłynął.

Kwestia związana z żądaniem zapłaty, była co do zasady przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego w Lublinie m.in. w sprawie I ACa 552/11. Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko wyrażone w tej sprawie.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu uzasadnia treść art. 98 k.p.c.

Kierując się treścią § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm) Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7 200 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej.